

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 236/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SPINN, s. r. o., Laziny 603/17, Ružomberok, zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Grigelom, Radlinského 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 CoKR 34/2016-338 z 21. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SPINN, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SPINN, s. r. o., Laziny 603/17, Ružomberok (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“, „navrhovateľ“ alebo „odvolateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 CoKR 34/2016-338 z 21. decembra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

V súvislosti s doterajším priebehom konania pred všeobecnými súdmi sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza:

«Návrhom zo dňa 26. 02. 2016, doručeným Okresnému súdu v Žiline... dňa 29. 02. 2016 sa Sťažovateľ domáhal, aby OS ZA vyhlásil konkurz na majetok dlžníka – spoločnosť [REDAKOVANÉ] ... Dňa 05. 09. 2016 vydal OS ZA uznesenie č. k. 5 K 3/2016-298, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 12. 09. 2016..., ktorým... konkurzné konanie zastavil z dôvodu osvedčenia platobnej schopnosti dlžníka.

Proti Uzneseniu 5 K 3/2016-298 podal Sťažovateľ dňa 29. 09. 2016 odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie...

Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd odvolanie Sťažovateľa uznesením č. k. 41 CoKR 34/2016-338 zo dňa 21. 12. 2016 odmietol z dôvodu, že odvolanie bolo „údajne“ podané oneskorene. Krajský súd vychádzal z toho, že napadnuté uznesenie Okresného súdu v Žiline, č. k. 5 K 3/2016-298 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 12. 09. 2016, pričom podľa § 199 ods. 9 Zákona č. 7/2005 Z. z. v platnom znení Zákona o konkurze a reštrukturalizácii... sa považuje za doručené dňa 13. 09. 2016, teda lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 14. 09. 2016 a uplynula dňa 28. 09. 2016. Sťažovateľ podal odvolanie elektronicky dňa 29. 09. 2016...»

V súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodňuje takto:

„Máme za to, že Krajský súd sa riadil nesprávnym začiatkom plynutia lehoty na podanie odvolania z dôvodu nesprávnej právnej interpretácie príslušným zákonných ustanovení ZKR. Podľa správneho názoru a výkladu príslušných ustanovení ZKR..., máme za to, že začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania má byť určený nasledovne:

- *Uznesenie 5 K 3/2016-289 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 175/2016 dňa 12-09. 2016.*

- *V zmysle ustanovenia § 199 ods. 9 druhá veta zákona č. 7/2005 Z. z. účinky zverejnenia Uznesenia nastali nasledujúcim dňom, t. J. 13. 09. 2016.*

- *Podľa § 199 ods. 9 prvá veta sa za deň doručenia Uznesenia 5 K 3/2016- 298 považuje nasledujúci deň po jeho zverejnení (ktoré nastalo dňa 13. 09. 2016) t. j. Účinky doručenia Uznesenia 5 K 3/2016-298 nastali až dňa 14. 09. 2016 (a teda nie 13: 09. 2016, ako to uvádza krajský súd).*

- *Prvým dňom 15-dňovej zákonnej lehoty bol teda až nasledujúci deň po doručení t. j. deň 15. 09. 2016*

- *Posledný deň 15-dňovej zákonnej lehoty na podanie tohto odvolania proti Uzneseniu teda pripadol až na deň 29. 09. 2016, teda deň, kedy Sťažovateľ podal odvolanie, a nie na deň 28. 09. 2016, ako to nesprávne tvrdí odvolací súd, a z toho dôvodu, Krajský súd nepostupoval pri vydaní Uznesenia 42 CoKR 34/2016-338 zákonne. “*

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. *Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. 12. 2016, č. k. 41 CoKR 34/2016-338 porušené bolo.*

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. 12. 2016, č. k. 41 CoKR 34/2016-338 zrušuje a vracia vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. “*

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Podstatou sťažovateľkinej argumentácie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je jej polemika s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého právne relevantné účinky zverejnenia rozhodnutia v Obchodnom vestníku nastávajú začiatkom nasledujúceho dňa po ich faktickom zverejnení v ňom.

Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľky musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnutým uznesením krajského súdu mohlo (v okolnostiach daného prípadu) dôjsť k namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených práv.

Krajský súd napadnuté uznesenie v podstatnej časti odôvodnil tým, že:

„... Odvolací súd zistil, že napadnuté uznesenie bol zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 12. 9. 2016, pričom sa podľa § 199 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z. z. v platnom znení Zákona o konkurze a reštrukturalizácii... považuje za doručené dňa 13. 9. 2016, teda lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 14. 9. 2016 a uplynula dňa 28. 9. 2016. Navrhovateľ – veriteľ podal odvolanie elektronicky až dňa 29. 9. 2016. Teda po zákonnej lehote.

... Podľa § 199 ods. 9 ZKR, ak tento zákon neustanovuje inak, za deň doručenia súdneho rozhodnutia alebo inej písomnosti sa považuje nasledujúci deň po zverejnení súdneho rozhodnutia alebo inej súdnej písomnosti v Obchodnom vestníku. Rovnako písomnosti, ktoré sa podľa tohto zákona zverejňujú v Obchodnom vestníku, sa považujú na účely tohto zákona za zverejnené nasledujúci deň po ich zverejnení v Obchodnom vestníku.

... Podľa ustanovenia § 121 ods. 1 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok... lehota podľa tohto zákona môže byť určená podľa hodín, dní, týždňov, mesiacov a rokov.

... Podľa ustanovenia § 121 ods. 2 CSP, do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

... Podľa ustanovenia § 121 ods. 4 CSP, ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

... Podľa ustanovenia § 121 ods. 5 CSP, lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektornickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

... Odvolací súd má za to, že druhá veta § 199 ods. 9 ZKR, na ktorú poukazuje odvolateľ v odvolaní sa vzťahuje len na iné písomnosti, pričom iné písomnosti sa považujú za zverejnené až nasledujúci deň po ich zverejnení v Obchodnom vestníku a od ich zverejnenia plynú lehoty.

... Odvolací súd zároveň uvádza, že určenie momentu zverejnenia rozhodnutia v Obchodnom vestníku má závažné právne dôsledky a pre právnu istotu účastníkov konania z dôvodu formulačných nedostatkov zákona v ustanovení § 199 ods. 9 veta prvá a druhá ZKR jej v rozhodovacej praxi ustálené, že právne účinky zverejnenia rozhodnutia sa určujú na začiatok nasledujúceho dňa po faktickom zverejnení písomnosti v Obchodnom vestníku, teda po dni vydania Obchodného vestníka, v ktorom sa písomnosť zverejnila. Vzhľadom na uvedené odvolací súd má za to, že navrhovateľ – veriteľ podal odvolanie oneskorene.“

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietanú otázku právneho posúdenia veci krajským súdom, ústavný súd konštatuje, že uvedený právny záver krajského súdu sa pohybuje v rámci obvyklého významu interpretovaných pojmov a predstavuje tak jednu z možných

výkladových alternatív, pričom ústavný súd v rámci svojej právomoci nie je povinný korigovať právne názory všeobecných súdov za predpokladu, že na danú vec existujú dva odlišné právne názory, ktoré sú ústavne akceptovateľné. V tejto súvislosti je potrebné aj s poukazom na závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva uviesť, že princíp právnej istoty, ktorý bol nastolený právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, môže ustúpiť iba výnimočne, a to na účely zaistenia korekcie závažných justičných omylov (pozri napr. rozsudok ESLP Ryabikh proti Rusku z 24. 7. 2003, sťažnosť č. 52854/99) a napravenia väd zásadného významu pre súdny systém, a nielen z dôvodu dosiahnutia právnej čistoty rozhodnutia všeobecného súdu (pozri napr. rozsudok ESLP Sutyazhnik proti Rusku z 23. 7. 2009, sťažnosť č. 8269/02).

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľke v okolnostiach danej veci pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika s právnymi závermi krajského súdu, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) nepodarilo preukázať namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru, reálnosť ktorých by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017